

гнѣвъ. Тѣ се добраха съ голѣма мжка до брѣга, но загубиха мрежата си и лодката имъ бѣше много повредена.

Мина време. Малката рибка стана неспокойна. Нѣщо я привличаше къмъ високия брѣгъ, по който бѣха накацали хубави вили¹⁾). Това се случи прѣзъ лѣтото. Всѣка сутринъ отъ вилитѣ слазяха деца, гонѣха се по пѣсѣка и се гуркаха въ топлитѣ води. Малката рибка играеше близо до тѣхъ. Веднажъ тамъ, кждѣто бѣха децата, дойде единъ младъ рибаръ. Азъ го познавахъ. Той бѣше младъ, красивъ и азъ често му помагахъ да си налови риба. Този пжтъ азъ загрижено го гледахъ и все пакъ не успѣхъ да предупредя рибката. Той хвърли мрежата си и когато я изтегли, въ нея безпомощно се блѣскаше малката рибка. А децата се развикаха: — „Каква хубава малка рибка! Ще кажемъ на татко да ни я купи!“ Като роякъ птици литнаха тѣ къмъ вилата и скоро се върнаха съ единъ стъкленъ съдъ. Напълниха го съ вода и пуснаха вътре рибката. На първо време тя се зарадва, защото се избави отъ смъртѣта, но скоро разбра колко е тѣсенъ нейниятъ затворъ и се блѣскаше отчаяна въ здравитѣ стени на съда. Клетата малка рибка! Всѣки день, при вечеръ слазяхе слугинята на брѣга да промѣня водата въ съда. Тя нагазваше до колене въ моитѣ води. Единъ пжтъ азъ повдигнахъ внезапно голѣма пѣнеста вълна и блѣснахъ момичето. То извика, изтърва съда и хукна къмъ брѣга. Моята хубава рибка бѣше пакъ свободна. Тя се върна въ останкитѣ на потъналия корабъ и дълго време не смѣеше да се отдалечи отъ тѣхъ.

Измина лѣтото, дойде есенъта. Хиляди, хиляди риби плуваха на ята къмъ южнитѣ морета. Моята рибка ги гледаше и не знаеше, кжде отиватъ тѣ. Една болна риба се отдѣли веднажъ отъ своитѣ съпжтни-

¹⁾ Вила — лѣтна кжща.